

Sygn. akt XVII AmE 216/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu dnia 28 października 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 3 czerwca 2019 r. nr (...)

1) oddała odwołanie,

2) zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 216/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE, pozwany, organ) decyzją w dnia 3 września 2019 r. nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 755 z późn. zm., dalej: Pe), w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm., dalej: k.p.a.) orzekł, że:

1. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (dalej: Przedsiębiorca, Spółka, powód) naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 20 stycznia 2011 r. nr (...) z późn. zm. w ten sposób, że prowadząc działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw zlokalizowanej w W., (...)-(...) B. oferował do sprzedaży w dniu 9 maja 2018 r. olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r.

2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie

5 000 zł.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. obrazę art. 7 i 77 k.p.a. polegającą na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nierzetelne zbadanie naruszenia przez kontrolowaną spółkę warunków punktu 2.2.1. jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 20 stycznia 2011 roku nr (...) poprzez przyjęcie, że koncesjonariusz oferując do sprzedaży w dniu 9 maja 2018 r. olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. naruszył obowiązek koncesyjny, a bez znaczenia jest czy koncesjonariusz zawinił, bowiem art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego nie przewiduje konieczności zawinionego działania przedsiębiorcy, samo zaś nieznaczone przekroczenie parametru jakościowego (stabilizacji oksydacji) już świadczy o szkodliwości czynu,
2. obrazę art. 56 ust. 1 i 2 oraz 3 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe poprzez ich zastosowanie i wymierzenie odwołującemu się kary pieniężnej niewspółmiernie wysokiej przy braku w ocenie odwołującego się jakiegokolwiek zawinienia w zakresie współpracy z kontrahentem państwowym (...) sp. z o.o. pomimo, że jest to pierwszy przypadek w działalności odwołującego się sprzedaży oleju napędowego nie spełniającego norm jakościowych,
3. obrazę art. 56 ust. 6 Pe przedmiotowej ustawy poprzez jego zastosowanie pomimo, że stan faktyczny nie pozwolił przyjąć, że zachodzi przypadek jakiegokolwiek, nawet nieznacznego zawinienia i jakiegokolwiek społecznej szkodliwości czynu, co czyni z zasady wymierzenie kary bezpodstawne i dyskryminowanie prywatnego przedsiębiorcy (będącego również pracodawcą matek i niepełnosprawnych) wobec kontrahenta państwowego (...) sp. z o.o., czego jaskrawym wyrazem jest przyjęcie bezspornego faktu, że skarżący nie dokonywał ingerencji we właściwości paliwa,
4. obrazę art. 56 ust. 6a Pe poprzez niezastosowanie przez organ odstąpienia od wymierzenia kary, za czym przemawiają przesłanki merytoryczne jak brak zawinienia, brak szkodliwości społecznej czynu, zaufanie skarżącego do państwowego kontrahenta (...) sp. z o.o., który dysponując olbrzymią bazą środków technicznych i technologicznych oraz infrastrukturą powinien w sposób pewny zapobiec sprzedaży olejów napędowych niewłaściwej jakości.

Na podstawie podniesionych zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymiaru kary, ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W ocenie powoda przeprowadzone postępowanie administracyjne nie uzasadniało wymierzenia Spółce kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł. Powód stwierdził, że nie naruszył warunku 2.2.1. udzielonej mu koncesji, ponieważ oferowany do sprzedaży olej napędowy nabywał od kontrahenta państwowego (...) sp. z o.o., a decyzja została wydana jedynie dla osiągnięcia celu fiskalnego. Nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa URE, że do stwierdzenia odpowiedzialności Przedsiębiorcy wystarczy ustalenie, czy oferował do sprzedaży paliwo o niewłaściwej jakości. Stwierdził, że do takiej oceny należałoby uwzględnić inne, pominięte przesłanki. Twierdzenie pozwanego, że uwzględnił pozostałe wymienione w art. 56 ust. 6 Pe przesłanki i możliwości finansowe Spółki uznał powód za nieprawdziwe. Przedsiębiorca wskazał, że złożył do dostawcy reklamację dostaw oleju napędowego, z których pochodziły badane w dniu 9 maja i 25 maja 2018 r. próbki paliwa, co oznacza, że Spółka podjęła akty staranności w kierunku wyjaśnienia przyczyn niewłaściwej jakości dostarczonego paliwa. W odpowiedzi dostawca oświadczył, że każda partia paliwa była badana. Na tej podstawie wystawione zostało świadectwo jakości paliwa. Ze względu na wiele czynników zewnętrznych nie może podać przyczyn obniżenia jakości paliwa wprowadzonego do obrotu. W zw. z tym powód wniósł o zażądanie od (...) sp. z o.o. wyników badań w celu przeprowadzenia dowodu na okoliczność ustalenia, kto i w jakim stopniu faktycznie zawinił. Powołał się na stwierdzenie Prezesa URE w zaskarżonej decyzji, że Przedsiębiorca nie ingerował we właściwości paliwa, które było dostarczane z bazy (...) bezpośrednio na stację paliw powoda. Wskazał, iż w toku postępowania powinno być wyjaśnione i udowodnione, że Przedsiębiorca naruszył obowiązek takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakości wynikających z obowiązujących przepisów, skoro wyspecjalizowane państwowe podmioty z branży paliwowej, dysponujące własnymi laboratoriami, nie są zdolne do spełnienia tych wymagań. Stwierdził, że wszelkie podejmowane przez niego działania miały cechy aktów należytej staranności w zakresie sprzedaży paliw. Powód

wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt kontrolowanej (...) sp. z o.o. dotyczącej wprowadzenia do obrotu oleju napędowego nie spełniającego wymagań jakościowych, co pozwoli na odniesienie się do źródła pochodzenia złego paliwa roli obydwu kontrahentów do przedmiotu kontroli, oraz wykazania, że powód jest dyskryminowany wobec nie zarzucenia mu ingerencji we właściwości paliwa. Ponadto, zdaniem powoda w sprawie nie zachodzi społeczna szkodliwość czynu, skoro pozwany nie potrafił ocenić stopnia tej szkodliwości. Na tej podstawie powód stwierdził, że szkodliwość społeczna czynu jest znikoma i w sprawie należałoby zastosować przepis art. 56 ust. 6a Pe.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Prezes URE zauważył, iż w postępowaniu administracyjnym i w odwołaniu powód nie kwestionował stwierdzenia nieprawidłowej jakości wprowadzanego do obrotu paliwa w zakresie parametru stabilności oksydacyjnej. Jednak w odwołaniu powód zakwestionował, że naruszył obowiązek koncesyjny i prawidłowość nałożenia na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Pozwany zaznaczył, że obowiązek niewprowadzania do obrotu paliwa, którego parametry nie są zgodne z określonymi w obowiązujących przepisach, wynika z warunku 2.2.1. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji. Wskazał, że wprowadzając do obrotu paliwa o niewłaściwej jakości przedsiębiorstwo energetyczne nie wypełnia ciężącego na nim z mocy koncesji obowiązku. Stwierdzenie takiego naruszenia uzasadnia wymierzenie przedsiębiorcy kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Powołał się na stanowisko dotyczące nakładania kar pieniężnych przyjęte w uchwale Sądu Najwyższego sygn. akt I NSZP 1/19 i wyrokach tego sądu. Stanowisko, że powód nie naruszył obowiązku koncesyjnego uznał pozwany za chybione. Oświadczył, że przy ustalaniu wysokości kary uwzględnił wymienione w art. 56 ust. 6 Pe przesłanki wymiaru kary. Podkreślił jednak obiektywny charakter odpowiedzialności na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Prezes URE zaznaczył, że koncesjonariusz ma obowiązek dołożenia należytej staranności w zakresie prowadzenia działalności koncesjonowanej. Odnośnie argumentu, że powód posiada świadectwa jakości zakupionego od dostawcy paliwa Prezes URE wskazał na dotyczące tej okoliczności stanowisko przyjęte w wyrokach sądu ochrony konkurencji i konsumentów. Stwierdził, że powód nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Na własne ryzyko dopuścił do sprzedaży paliwo o niewłaściwej jakości, przejmując na siebie wynikającą z tego odpowiedzialność. W zw. z tym pozwany uznał, że wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z wyników badań paliwa wykonanych przez dostawcę nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto wskazał, iż w aktach sprawy znajduje się świadectwo jakości paliwa zakupionego przez powoda w bazie paliw w K.. Zauważył, że jakość paliwa może ulec pogorszeniu na dalszych etapach dystrybucji. Powoływanie się w odwołaniu na działanie w zaufaniu do dostawcy paliwa, wyłączające zdaniem powoda jego zawinienie, ocenił pozwany negatywnie. Również złożenia przez Przedsiębiorcę reklamacji do dostawcy po stwierdzeniu nieprawidłowości nie uznał Prezes URE za działanie prewencyjne i ostrożnościowe, które miało znaczenie w sprawie. Pozwany zaznaczył, że nie zarzucił powodowi świadomej ingerencji w jakość paliwa, lecz brak należytej ostrożności. Wskazał, że wobec przyjęcia w ustawie koncepcji obiektywnej odpowiedzialności do nałożenia kary nie jest konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej powoda i zauważył, iż stopień zawinienia może mieć wpływ wyłącznie na wysokość nałożonej kary pieniężnej. Zdaniem pozwanego niedochowanie jednego parametru uzasadniało uznanie, że stopień szkodliwości nie był znikomy. Jednak niewielkie przekroczenie parametru miało duży wpływ na niski wymiar kary. Pozwany wskazał również na okoliczność wcześniejszego zachowania się powoda i wydaną w zw. z tym swoją wcześniejszą decyzję z dnia 29 grudnia 2017 r. o nałożeniu kary za naruszenie warunku koncesji. W ocenie pozwanego nałożona w zaskarżonej decyzji kara nie powinna być obniżona. Powołał się na przyjęte w orzecznictwie sądowym stanowisko, że kary powinny spełnić funkcję prewencyjną i nie mogą mieć charakteru symbolicznego. Prezes URE stwierdził, że postępowanie administracyjne zostało przeprowadzone rzetelnie. Zebrany materiał dowodowy został rozpatrzony wszechstronnie i wyczerpująco. Wskazał na specyfikę postępowania prowadzonego przez sąd ochrony konkurencji i konsumentów oraz przyjęte w orzecznictwie sądowym stanowisko dotyczące oceny podnoszonych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 20 stycznia 2011 r. nr (...) (z dalszymi zmianami) na okres od 24 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. Prezes UOKiK pismem z dn. 26 października 2018 r. zawiadomił Prezesa URE, że w wyniku kontroli przeprowadzonej w dniu 9 maja 2018 r. na należącej do powoda stacji paliw w W. ujawniono, że wprowadzany do obrotu olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1680) z uwagi na zaniżoną wartość parametru stabilności oksydacyjnej. Przeprowadzone w Zakładzie (...) badanie próbki podstawowej wykazało, iż stabilność oksydacyjna wynosiła 15,1 h, przy wymaganiach jakościowych min. 20 h, a po uwzględnieniu tolerancji przyjętej w metodzie badawczej powinna wynosić 17,5 h. (k.1-12 akt adm.)

W dniu 25 maja 2018 r., w trakcie kontroli przeprowadzonej na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, reprezentujący Spółkę Pan J. M. oświadczył, że zapoznał się z wynikami badań oleju napędowego pobranego do badań w dniu 9 maja 2018 r. oraz przedstawił dokumenty dotyczące pochodzenia paliwa. Z okazanych dokumentów wynika, że przed dniem kontroli tj. 9 maja 2018 r. trzy ostatnie dostawy oleju napędowego w ilości 34 816 litrów do stacji paliw w W. pochodziły z Bazy paliw nr(...) w K. należącej do Grupy (...) S.A. w G.. Sprzedawcą paliwa był (...) sp. z o.o. w G.. (k.13-15 akt adm.)

Pismem z dnia 6 listopada 2018 r. nr (...) Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz wezwał do złożenia szczegółowych wyjaśnień i przesłania dokumentów, które mogą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. (k.18-19 akt adm.)

W piśmie z dnia 28 listopada 2018 r. powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie. Nie zgodził się z zarzutem naruszenia warunku 2.2.1. koncesji. Powód wskazał na konieczność zbadania jakości paliwa w Bazie paliw nr(...) w K., z której pochodziło olej napędowy pobrany do analizy na stacji paliw w dniu 9 maja 2018 r. Oświadczył, że każda partia nabywanego oleju napędowego posiadała certyfikat jakości i przedstawił dokumenty kontroli jakościowej z dnia 4, 7 i 8 maja 2018 r., które otrzymał od dostawcy paliwa. Przedsiębiorca oświadczył, że zakupiony olej napędowy odbierał własnym transportem i stwierdził, że dochował należytej staranności w zakresie zakupu paliwa i jego transportu. Do pisma dołączono złożoną przez powoda reklamację dotyczącą jakości zakupionego w dniach 4 – 8 maja 2018 r. oleju napędowego, odpowiedź sprzedawcy na reklamację oraz orzeczenia laboratoryjne z dnia 2 maja i 7 maja 2018 r. badania jakości oleju napędowego znajdującego się w Bazie paliw nr (...), zbiornik 12, wystawione przez Laboratorium (...) w K.. (k. 21-228 akt adm.) Z informacji i dokumentów przedstawionych w piśmie z dnia 15 marca 2019 r. wynika, że w roku 2018 całkowity dochód netto Spółki z prowadzonej działalności gospodarczej wynosił (...) zł, a z tytułu obrotu paliwami ciekłymi Spółka osiągnęła przychód w wysokości(...)zł. (k. 36-43 akt adm.)

Pismem z 29 marca 2019 r. r., nr (...) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania tego zawiadomienia.(k. 45 akt adm.) Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie treści dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania, nie budziła wątpliwości Sądu i które w całości zostały dopuszczone przez Sąd jako dowody w sprawie.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Reglamentowanie wykonywania niektórych rodzajów działalności gospodarczej wynika z objęcia ich szczególnym rygorom, uzasadnionym koniecznością ochrony określonych dóbr. Ze względu na ochronę interesów przedsiębiorców i konsumentów, regulowany przepisami Prawa energetycznego obrót paliwami ciekłymi, jest obrotem koncesjonowanym i sformalizowanym. W myśl art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Udzielenie koncesji stanowi swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona przez koncesjonariusza zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Decyzja Prezesa URE o przyznaniu koncesji jest również zobowiązaniem przedsiębiorcy do prowadzenia działalności koncesjonowanej w sposób zgodny z postanowieniami decyzji koncesyjnej i przepisami prawa. Podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza jest realizacja postanowień koncesji.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej powodowi koncesji koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są nie zgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Przywołane unormowanie koncesji wprowadza autonomiczny w stosunku do obowiązujących przepisów prawa i wynikający bezpośrednio z treści koncesji obowiązek określonego zachowania się koncesjonariusza. Odwołanie się w koncesji do przepisów i zawartych umów, określających parametry jakościowe paliwa, nakłada na przedsiębiorcę obowiązek prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej w taki sposób, aby nie wprowadzić do sprzedaży paliw ciekłych, których parametry nie spełniają określonych w tych obowiązujących przepisach prawa wymogów jakościowych. Na przedsiębiorcy, któremu udzielono koncesji, spoczywa więc odpowiedzialność za prawidłową jakość wprowadzanego do obrotu paliwa.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wprowadzany przez powoda w dniu 9 maja 2018 r. na stacji paliw w W. olej napędowy nie spełniał wymagań określonych w obowiązującym w tym czasie rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1680) w postaci zaniżonej wartości parametru stabilności oksydacyjnej. Informacje dotyczące wyników badań laboratoryjnych pobranej na stacji powoda w dniu 9 maja 2018 r. próbki oleju napędowego nie były kwestionowane w odwołaniu. Powód zarzucił Prezesowi URE, że decyzja została wydana w celach fiskalnych, a nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna została ustalona na poziomie wygórowanym. Ponadto w ocenie powoda Prezes URE nie wyjaśnił istotnych okoliczności sprawy i przyjął, że poprzez wprowadzenie do sprzedaży oleju napędowego, który nie spełniał wymagań określonych w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Gospodarki, koncesjonariusz naruszył obowiązek wynikający z warunku 2.2.1. udzielonej mu koncesji.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów wskazać należy, iż w uchwale z dnia 9 lipca 2019 r. I NSZP 1/19 Sąd Najwyższy stwierdził, że nałożenie na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe na koncesjonariusza kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązku wynikającego z koncesji jest dopuszczalne także, gdy obowiązek ten można zrekonstruować z przepisów obowiązującego prawa, dotyczących działalności koncesjonowanej. W uchwale wskazano, że nie ma znaczenia, czy decyzja koncesyjna dokonuje całościowej czy częściowej eksplikacji obowiązków wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, czy powieliła definicje prawne zawarte w obowiązujących przepisach czy też do nich wyraźnie albo implicite odsyła. O tym, czy obowiązek wynika z koncesji decyduje formalny akt określenia obowiązku w decyzji koncesyjnej. Ponadto Sąd Najwyższy stwierdził, że wykładnia celowościowa art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe wymaga uznania dopuszczalności nakładania kar za nieprzestrzeganie tych obowiązków koncesyjnych, które mają aksjologiczne i formalne uzasadnienie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa i mogą być z tych przepisów rekonstruowane. Najistotniejsze dobra i obowiązki ich ochrony także na rynku energetycznym określa ustawodawca a nie organ koncesyjny w wydanej decyzji. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że określony w warunku 2.2.1. koncesji obowiązek nie czynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry są niezgodne z wynikającymi z przepisów prawa i zawartych umów, wynika z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, a nadto wynika z treści decyzji o udzieleniu koncesji i stanowi konkretyzację ustawowego obowiązku wprowadzania do obrotu jedynie paliw spełniających wymagania jakościowe. Mając na uwadze powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, za niezasadne należało uznać twierdzenie odwołania, że wprowadzanie do obrotu oleju napędowego, który nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu z dnia 9 października 2015 r. nie stanowiło naruszenia obowiązku wynikającego z udzielonej powodowi koncesji. Oparty na tym twierdzeniu zarzut naruszenia art. 7 i 77 k.p.a. należało więc uznać za nietrafny.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że trzy ostatnie dostawy oleju napędowego zostały zakupione od renomowanego dostawcy, który przedstawił świadectwa jakości sprzedawanego paliwa. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, że wcześniej dostarczane paliwo również posiadało certyfikaty jakości. Nawet gdyby tak było, to jednak w sprawie bezsporne jest, że pobrany do badania w dniu 9 maja 2018 r. na stacji paliw powoda olej napędowy

nie spełniał wymagań jakościowych w zakresie jednego parametru. Wobec oczywistych dowodów nieprawidłowej jakości sprzedawanego paliwa podejmowane przez powoda akty staranności mogły mieć jedynie wpływ na wymiar nałożonej kary. Nie mogły mieć jednak wpływu na ustalenie samego faktu naruszenia obowiązku wynikającego z udzielonej powodowi koncesji. Podejmowane przez Przedsiębiorcę działania okazały się niewystarczające do uznania, iż w prowadzonej działalności gospodarczej dochował należytej staranności, pozwalającej na wykluczenie możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa, które nie spełniało wymagań jakościowych. Podkreślenia wymaga, iż wybór metod prowadzenia objętej koncesją działalności gospodarczej należy do koncesjonariusza. Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja określona w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, zgodnie z którym kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji podlega karze pieniężnej.

Wobec ustalenia, że wprowadzany przez Przedsiębiorcę do obrotu olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych określonych w obowiązujących przepisach, Prezes URE zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe zobligowany był do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądowym poglądem ponoszona na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 Pe odpowiedzialność ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych - w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4 listopada 2010 r., sygn. akt III SK 21/10, System Informacji Prawnej LEX nr 737390 oraz z 1 czerwca 2010 r., sygn. akt III SK 5/10, System Informacji Prawnej LEX nr 622205). Ukształtowanie odpowiedzialności wynikającej z naruszenia, o którym mowa w art. 56 ust. 1 Pe w oderwaniu od winy oznacza, że dla ustalenia tej odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarczające jest stwierdzenie samego faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa, czyli bezprawności. Wina przedsiębiorcy nie stanowi przesłanki decydującej o samej zasadzie odpowiedzialności administracyjnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji. Stosownie do art. 56 ust. 6 Pe, okoliczność, czy naruszenie miało charakter zawiniony lub niezawiniony, oraz szkodliwość czynu i stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji może mieć jedynie wpływ na wymiar nakładanej z tytułu stwierdzenia naruszenia kary pieniężnej. W tym stanie odnosząc się do podnoszonych w odwołaniu zarzutów naruszenia art. 56 ust. 6 Pe poprzez nałożenie decyzją kary pieniężnej w wysokości rażąco niewspółmiernej do stwierdzonego naruszenia wskazać należy, że wysokość nałożonej na powoda kary stanowi równowartość (...) % przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości nakładanej kary Prezes URE prawidłowo uwzględnił wymienione w art. 56 ust. 6 Pe dyrektywy wymiaru kary. Mając na uwadze znaczną ilość oleju napędowego dostarczanego w krótkim czasie do należącej do powoda stacji należy stwierdzić, że na negatywne skutki wynikające z nabycia paliwa złej jakości narażona była nieograniczona ilość konsumentów. Oznacza to, że stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia był znaczny. Nawet jeżeli działanie powoda nie miało charakteru umyślnego, to jednak brak podstaw do przyjęcia, że nie było zawinione. Powód powinien bowiem być świadomy, że z racji wykonywania działalności koncesjonowanej ciąży na nim obowiązek wykonywania tej działalności ze szczególną starannością, o jakiej mowa w art. 355 § 2 k.c. Przy ustalaniu wysokości kary Prezes URE uwzględnił również dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy oraz wysokość uzyskiwanego przychodu. Mając na uwadze, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Pe wysokość nałożonej z tytułu stwierdzonego naruszenia kary pieniężnej może sięgać nawet 15 % przychodu przedsiębiorcy, zdaniem Sądu nałożona decyzją kara pieniężna nie została ustalona na poziomie wygórowanym i nie zagrozi sytuacji finansowej Przedsiębiorcy. Wysokość nałożonej kary w pewnym stopniu umożliwi również realizację prewencyjnej i edukacyjnej funkcji kary zarówno w odniesieniu do samego powoda jak i w stosunku do pozostałych działających na danym rynku przedsiębiorców.

W sytuacji gdy stopień szkodliwości naruszenia nie był znikomy, wbrew stanowisku powoda w sprawie nie było też możliwości zastosowania art. 56 ust. 6a Pe.

Ze względu na specyfikę postępowania prowadzonego przez SOKiK na skutek wniesienia odwołania od decyzji organu regulacyjnego, w tym przypadku decyzji Prezesa URE, podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia procedury administracyjnej nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia żądania uchylecia zaskarżonej decyzji a tym bardziej przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, czego nie przewidują przepisy k.p.c., regulujące zasady

postępowania w nin. sprawie. Wskazać należy, iż nawet gdyby w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 roku, sygn. akt VI ACa 952/06). W ocenie Sądu pozwany w przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym wyjaśnił wszystkie okoliczności sprawy i prawidłowo ustalił, że powód naruszył warunek 2.2.1. koncesji, co skutkowało wydaniem zaskarżonej decyzji. W tym stanie podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia wymienionych wyżej przepisów nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania i uchylenia zaskarżonej decyzji.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.